

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ, ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΞΥΡΩΠΟΥ

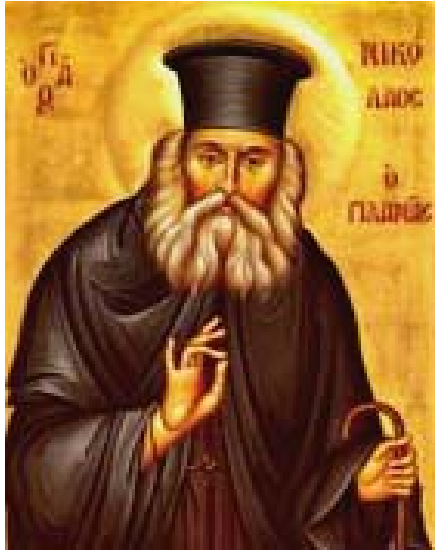
ΕΠΙΘΟΡΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 6^η Μαρτίου 2011 ΕΤΟΣ 4ον ΤΕΥΧΟΣ 148

Το πρόγραμμα στην ηλεκτρονική μας σελίδα: www.agioiapistoloi.gr

6 Μαρτίου Κυριακή 6:00 μ.μ
Κατανυκτικός Έσπερινός
Όμιλητής π. Σάββας Δαμασκηνός
Καθηγητής Π.Δ.

14 Μαρτίου Δευτέρα 6:00 μ.μ
Έτερό Εύχέλαιο

15 Μαρτίου Τρίτη 8:30 π.μ.
Έτερό Προσκύνημα

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

(Ματθ.ζ',14-21)

Ο Χριστός με τον λόγο Του, όπως καταγράφεται στο σημερινό Ευαγγέλιο του ευαγγελιστού Ματθαίου, συνδέει τη συγγνώμη και τη συγχώρηση με την νηστεία. Γι' αυτό και η περίοδος της νηστείας, που από αύριο εισερχόμαστε, είναι προ πάντων περίοδος μετανοίας, προσευχής και αγάπης μεταξύ μας.

Ἐὰν δὲν ὑπάρχει αὐτὴ ἡ σύνδεση, τότε ἡ νηστεία ἀπὸ μόνη τῆς δὲν φθάνει. Ἐὰν εἶναι νὰ νηστεύουμε καὶ νὰ μὴ μετανοοῦμε· «ἐὰν εἶναι νὰ μὴν τρωῶμε καὶ νὰ τρωγώμαστε ἀπὸ τὴν κακία μας καὶ νὰ μισοῦμε τὸν ἀδελφὸ μας, ποῖο λοιπὸν τὸ ὄφελος ἀπὸ τὴν νηστεία μας;». Ἄρα λοιπὸν ἡ νηστεία βοηθᾷ τὸν ἄνθρωπο νὰ καταλαγιάσει ἀπὸ τὸ θόρυβο τῆς ζωῆς του· νὰ τὸν προσγειώσῃ στὴν ἀλήθεια καὶ νὰ τὸν μονοιάσῃ μὲ τοὺς ἄλλους. Καὶ τέλος νὰ συναισθανθεῖ τὰ λάθη καὶ τὰ πάθη του καταβάλλοντας προσπάθεια ἀπαλλαγῆς.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἐρχόμενος ὁ ἄνθρωπος εἶναι καιρὸς νὰ θρηνήσῃ, γιατί μὲ τὴ ζωὴ του προσβάλλει καθημερινὰ τὸ Θεό. Καὶ μετὰ ἀπὸ τὴ συγγνώμη τῶν ἀδελφῶν, νὰ ζητήσῃ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι ὅμως κάμποσοι ποὺ πιστεύουν, καὶ ἴσως πράττουν, πὼς ἡ νηστεία εἶναι μονάχα ἀποχὴ ἀπὸ ὀρισμένα φαγητά. Καὶ καθουχάζουν τοὺς ἑαυτοὺς τους πὼς ἔτσι ἔχουν τελειώσει. Ὅμως κάτι τέτοιο εἶναι φανερὸ πὼς εἶναι λάθος· εἶναι μιὰ πράξη τυπικὴ, ποὺ τῆς λείπει ἡ οὐσία.

Βεβαίως ἡ νηστεία εἶναι ἀποχὴ ἀπὸ ὀρισμένα φαγητά, μὰ δὲν εἶναι μονάχα αὐτό. Γιατί, ἂν εἶναι μόνον αὐτό, τότε δὲν θὰ εἶχε θέση ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅπως περιγράφεται στὸν προφήτη Ἰωήλ.

Νὰ τί λέγει ἀκριβῶς: «Τώρα λοιπὸν, λέγει Κύριος ὁ Θεός μας, ἐπιστρέψατε σὲ Ἐμένα μὲ ὅλη τὴν καρδιά σας, μὲ νηστεία, θρήνους καὶ κοπετούς». Δηλαδή ὁ Θεὸς ζητεῖ ἐσωτερικὴ ἐπιστροφή, μετάνοια καὶ ἀλλαγὴ, μὰ πρὸ πάντων νηστεία μὲ δάκρυα.

Ἐτούτῃ ὅμως ἡ μετάνοια καὶ ἡ αἴτηση συγγνώμης ἀπὸ τὸ Θεὸ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ δίχως τὴ συγγνώμη πρὸς τὸν ἀδελφὸ. Δίχως τὴν ἐξάλειψη τῶν κακιῶν μας, ποὺ μᾶς διχάζουν ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ τίς ὁποῖες ἀκριβῶς ὁ Θεὸς βδελύσσεται.

Προχωρώντας ὅμως πρὸς πέρα, ὁ Χριστὸς μίλησε γιὰ τὴν ἀφιλοχρηματία, ποὺ φυσικὰ συνδέεται μὲ τὴν νηστεία. Ἔτσι, «ὅποιος πασχίζει νὰ ἔχει τίς ἀποθήκες του γεμάτες ἀπὸ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, αὐτὸς θὰ πρέπει νὰ ἔχει τὴν καρδιά του ἀδειανὴ ἀπὸ ἀγάπη. Ὅσο πρὸς πολὺ γεμίζουν οἱ ἀποθήκες, τόσο πρὸς πολὺ ἀδειάζει ἡ καρδιά». Καὶ ὅσο ἀδειάζει ἡ καρδιά τόσο στερεύει ἡ ἀγάπη, καὶ ἂς εἶναι γεμάτες οἱ ἀποθήκες.

Μπορούμε λοιπόν να πούμε πώς ή νηστεία για τον φιλοχρήματο και πλεονέκτη έχει κάποια σημασία; Σ' αυτόν που στέρησε ή καρδιά του από αγάπη και φιλανθρωπία, τί νόημα έχει ή νηστεία;

Μπορούμε να δικαιολογήσουμε το δικό του φαγοπότι, την καλοπέραση, σ' ένα κόσμο καταδικασμένο σε διαρκή νηστεία. Αυτός μὲν να τρώει, να πίνει, να εὐφραίνεται και οί ἄλλοι να πεινούν, γιατί τους καταδικάσαμε σε διά βίου νηστεία! Ὁ ἕνας να εἶναι χορτάτος και οί ἄλλοι πεινασμένοι.

Νὰ λοιπόν πὼς ή νηστεία ἀποτελεῖ μιὰ καλή εὐκαιρία να δείξουμε τήν αγάπη μας πρὸς τοὺς ἄλλους. Νὰ παρέχουμε τὰ ἀγαθὰ μας, για να χορτάσουν οί ἄλλοι.

Ἔτσι θησαυρίζουμε ἀγαθὰ για τήν αἰωνιότητα, ἀφοῦ ἐμπιστευόμαστε ὅ,τι μᾶς περισσεύει στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ.

Αγαπητοί ἀδελφοί, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς τονίζει πὼς ὅποιος δίνει στὸ Θεό, δανεῖζει στὸ Θεό. Ἔτσι, καλὸν εἶναι ν' ἀπαλλαγούμε ἀπὸ αὐτὴ τήν προσκόλληση στὰ ὑλικά ἀγαθὰ. Ν' ἀποτινάξουμε τὸ περιττὸ και τὸ ἐπὶ πλέον. Νὰ κάνουμε τήν νηστεία μας, καθὼς ὀρίζει ή Ἐκκλησία, και ν' ἀπλώσουμε τὸ χέρι μας στὸν ἀδελφὸ πὸν ἔχει τήν ἀνάγκη.

Ἐὰν λοιπόν δὲν ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τὰ ὑλικά πράγματα, πὸν μᾶς ἔχουν ἀπορροφήσει, τότε δὲν θὰ μπορέσουμε να συναντήσουμε τὸ Θεό. Γιατί αὐτὰ κλείνουν τὸ δρόμο και μᾶς τραβοῦνε σε ἄλλες ἀτραπούς.

Δὲν θὰ μπορέσουμε να ζητήσουμε τὴ σωτηρία μας· δὲν θὰ θρηνησουμε για τίς ἁμαρτίες μας· δὲν θὰ κληθοῦμε στὴν Βασιλεία Του.

Τρώγοντας και πίνοντας κάθε ἡμέρα εὐφραινόμενοι, δὲν εἶναι δυνατὸν να κατανοήσουμε τὴ σημασία τῆς νηστείας, τῆς ἐγκράτειας, θὰ περάσει ἴσως κι αὐτὴ ή περίοδος τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, πὸν ἀπὸ αὔριο εἰσερχόμαστε, και ἔμεῖς θὰ παλεύουμε πὼς θὰ ἀπολαύσουμε περισσότερα ἀγαθὰ. Ἐνῶ ὁ ἱερός ὑμνογράφος μᾶς προτρέπει να ἀρχίσουμε τὴ νηστεία χαρούμενοι να νηστεύσουμε ἀπὸ κάθε πάθος και να ἐντρυφήσουμε στις ἀρετές.

ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΛΑΝΑΣ (1851-2/3/1932)

Πολλοί άνθρωποι της εποχής μας ισχυρίζονται ότι ο 20ος αιώνας με την εκκοσμίκευση και την χαλάρωση των ηθών δεν θα μπορούσε να βγάλει αγίους. Κι όμως μέσα στο καμίνι αυτό της συγχρόνου εποχής βγήκαν πολλοί αγίοι, όπως είναι ο άγιος Νικόλαος Πλανάς. Ο άγιος αυτός, όπως θα δούμε εν συντομία παρακάτω ήταν εφημέριος στην μεγάλη πόλη των Αθηνών με τους κινδύνους που συνεπάγεται για την πνευματική ζωή κάθε ανθρώπου. Όπως οι τρεις Παίδες, οι οποίοι ερρίφθησαν στην κάμινο του πυρός από τον Ναβουχοδονόσορα και με την δύναμη του Θεού διαφυλάχθησαν και δεν εκάησαν, έτσι και οι πιστοί του περασμένου αιώνας, αγίασαν με την δύναμη του Χριστού.

Ο άγιος αυτός, ο εκ Νάξου καταγόμενος, υπηρέτησε ως εφημέριος στους ιερούς ναούς Αγ. Ιωάννου του Προδρόμου και Αγ. Παντελεήμονος στον Ιλισσό ποταμό των Αθηνών. Ήταν ένας εκ των εγγάμων κληρικών, που όμως γρήγορα έμεινε χήρος. Μετά τη γέννηση του μονάκριβου παιδιού του η σύζυγός του εκοιμήθη εν Κυρίω.

Ο πατήρ Νικόλαος διακρίθηκε σαν ο λειτουργικότερος ιερέας, άνθρωπος προσευχής, του οποίου η ζωή ήτο μια αδιάκοπη διακονία του Θυσιαστηρίου. Δεκάδες ήταν οι Θείες Λειτουργίες που ετέλεσε ο π. Νικόλαος. Ενδεικτική δε του Θεϊκού ζήλου του απλοϊκού ποιμένος των απλοϊκών προβάτων, του Αγ. πλέον πατρός Νικολάου, ήταν η κατάνυξη του στις ιερουργίες, η αίσθηση της αγιότητός του που γινόταν αντιληπτή από το λαό, η γαλήνη που μεταδιδόταν στους εκκλησιαζομένους καταφέροντας την ανύψωσή τους προς τον ουρανό. Έτσι ο π. Νικόλαος έγινε διδάσκαλος όχι μόνο με το λόγο του (το κήρυγμα), που έβγαινε απλό από τα χείλη του, αλλά πολύ περισσότερο με το παράδειγμά του. Αναφέρονται, μάλιστα, και μαρτυρίες παιδιών, που τον έβλεπαν «μετάρσιον», να μη πατάει δηλ. στη γη την ώρα της Θείας Λειτουργίας. Εξάλλου και μαρτυρίες επιφανών λογίων (όπως του Αλεξάνδρου Παπαδιαμάντη και Αλεξάνδρου Μωραϊτίδη) «συναγωνιζομένων αυτώ εν ταις προσευχαίς προς τον Θεόν» (Ρωμ. 15,30), που έψαλλαν κατά τις αγρυπνίες στον ιερό ναό του αγίου Ελισσαίου, εξαίρουν τη σπάνια ιερατική του προσωπικότητα.

Άρθρο του αρχιμ. Κοσμά Λαμπρινού